

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIF Impact Factor 3.5 | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12022026.46>

Tamil culture mentioned by women poets in Purananuru

Dr. A. Reji^{ID*},

¹Assistant Professor, Department of Tamil,
Noorul Islam Arts and Science College, Kumarakovil.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-1687-7142>

*Corresponding Author Email: rejingl1980@gmail.com, Tel: +919789599445

Article Info

Received on 27-June-2026, Revised on 29-June-2026, Accepted on 29-June-2026, Published on 20-July-2026

ABSTRACT

Language has evolved from the spoken word to written form and eventually into literature. Female poets stood on equal footing with their male counterparts in the art of composing poetry. Numerous texts elucidate the heroic age depicted in Sangam literature. Through their verses, these women—possessing tender hearts—have articulated themes of heroism, the unique identity of women, and Tamil culture.

The study highlights the distinct qualities, valor, and poetic prowess of these female poets. Their works encompass diverse subjects such as widowhood, the anguish of loss (kaiyaru-nilai), the significance of friendship and virtue, the ascetic life, and various other themes. Furthermore, their compositions offer invaluable historical insight into the socio-political dynamics, ethical codes, and domestic structures of ancient Tamil society. By challenging the traditional dichotomy between male-dominated war poetry (Puram) and internal emotion (Agam), these poets brought a nuanced, empathetic lens to the realities of conflict, statecraft, and sacrifice. Ultimately, this research underscores how the literary contributions of Sangam female poets not only enriched Tamil literature but also cemented their role as pivotal custodians of cultural identity and moral philosophy.

KEYWORDS: *Valor, Virtue, Generosity, Munificence, Crown, Wisdom.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்கள் கூறும் தமிழர் பண்பாடு

¹முனைவர் ஆ. ரெஜி, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
நூருல் இஸ்லாம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, குமாரகோவில்.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மொழி பேச்சு நிலையிலிருந்து எழுத்து வடிவம் பெற்று இலக்கியமாக உருவெடுத்துள்ளது. கவி பாடுவதில் ஆண்பாற் புலவர்களுக்கு நிகராக பெண்பாற் புலவர்களும் இருந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியம் கூறும் விரயுகத்தை பல நூற்களும் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன. மென்மை உள்ளங்கொண்ட பெண்மை நெஞ்சத்தாரின் பாடல்கள் வீர உணர்ச்சியையும் பெண்களின் தனித்தன்மையையும் தமிழர் பண்பாட்டையும் பெண்பாற்புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். பெண்பாற் புலவர்களின் சிறப்புகள், வீரம், புலமைத்திறன் போன்றவை சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்பாற்புலவர்கள் கைம்மைநிலை, கையறுநிலை, நட்பின் சிறப்பு, அறத்தின் சிறப்பு, துறவு வாழ்க்கை போன்ற பல செய்திகளைப் பாடியுள்ளனர்.

குறிப்புச் சொற்கள்

வீரம், அறம், ஈகை, கொடை, மகுடம், விவேகம்

முன்னுரை

புறநானூறு எட்டுத்தொகை வரிசையில் எட்டாவது அமைந்த புறப்பொருள் பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் நூல், புறநானூற்றைத் தமிழில் தோன்றிய இரண்டாவது திருக்குறள் என்று கூறுவர். தமிழின் புகழ் மகுடமாகத் திகழ்வது புறநானூறு, ஈகையையும் கொடையையும் இருகண்களாகக் கொண்டு வந்தனர் என்பதை,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வரா” (புறம்.192)

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

புறநானூற்றுப் புலவர்கள்

புறநானூற்றில் மொத்தம் 157 புலவர்கள் உள்ளனர். இதில் 14 பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களைப் பற்றி அறியப்படவில்லை. இதில் 139 பேர் ஆண்பாற் புலவர்கள் ஆவார். புலவர்கள் தங்கள் காலகட்டத்திற்கு ஏற்ப பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர்.

பெண்பாற் புலவர்கள்

அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஒளவையார், காக்கைபாடியினியார், நச்செள்ளையார், காவற்பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி, தாயக்கண்ணியார், பாரி மகளிர், பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு, இளவெயினி, பொன்முடியார், வெண்ணிக்குயத்தியார், போன்றவர்களைக் கூறலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்பாற் புலவர்கள் 41 பேர் இருந்தனர் என கூறப்படுகிறது. 'புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும்' என்ற நூலில் 14 பெண் புலவர்களைப் பற்றியக் குறிப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 'புறநானூறு புதிய பார்வை' என்ற நூலில் 17 பெண்பாற் புலவர்களின் குறிப்புகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு நூலிலும் ஒவ்வொரு எண்ணிக்கையில் புலவர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், எத்தனைப் புலவர்கள் இருந்தனர் என சரியான எண்ணிக்கை இல்லை.

அள்ளூர் நன்முல்லையார்

நன்முல்லையார் இயற்கை காட்சிகளை வருணனையுடன் பாடுவதில் வல்லவர். இவரைப் பற்றிய சரியான செய்திகள் கிடைக்கவில்லை.

பாரி மகளிர்

பாரி என்னும் வள்ளலின் மகள்கள் இருவர். இவர்களை பாரி மகளிர் என அழைத்தனர். "பாரி மகளிர் பாடியப் பாடலில் இறுதியடி எந்தையும் இலமே என முடிதலைக் கண்டு முதலிரு அடிகளை ஒருத்தியும் பின்வரும் அடிகளை மற்றொருத்தியும் பாடியிருக்கலாம்" (ஆ. காசி, ப.35) என யூகிக்கப்படுகிறது. தந்தையை இழந்த மகள்களின் இயலாமையையும் தந்தை மீது வைத்த அன்பினையும் உணர்ச்சி மிகுதியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பூத பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு

பெருங்கோப்பெண்டு பாடிய பாடல் உடன்கட்டை ஏறுதல் என்னும் கொடுமையை எடுத்துரைக்கின்றது. பூதபாண்டி என்னும் மன்னனின் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு பூதப்பாண்டி மன்னன் இறந்தவுடன் தேவியின் உயிர் தானாக நீங்காமல் தீ பாய்ந்து உயிர் விட்டது. இதை கற்பு எனலாம். கற்பில் சிறந்தவர்களாக சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் இருந்துள்ளனர்.

காக்கைப் பாடியினியார் நச்செள்ளையார்

செள்ளை என்பது இயற்பெயர், 'ந' என்னும் சிறப்பு சொல் சேர்ந்து நச்செள்ளையாகி பின்னர் 'ஆர்' "விருந்துவர கரைந்த காக்கையது பலியே எனப் பாடியதால் காக்கைப் பாடியினியார் என்னும் சிறப்புப்பெயர் அடைமொழி ஆயிற்று" (இரா. குமார், ப.9) என கூறுவர்.

காவற்பெண்டு

காவற்பெண்டு என்னும் சொல்லுக்கு செவிலித்தாய் எனவும் கூறுவர். புறநானூற்றில் ஒரு பாடல் மட்டுமே பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாடலில் தமிழ்ப் பெண்களின் வீர உணர்வை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. வீரனைப் பெற்ற தாயின் வயிறு போற்றப்பட்டுள்ளது.

குறமகள் இளவெயினி

“மலைக்குறவர் குலத்தில் தோன்றிய எயினி என்னும் மெல்லியார். இளைமையழகும் பாடும் புலமையும் பெற்றுத் திகழ்ந்த காரணத்தால் குலப்பெயரும் மருஉப் பெயரும் கூட்டி இளவெயினியார் எனப்பட்டார்” (இரா.குமார், ப.10). இயற்கைக் காட்சிகளை வருணிப்பதில் சிறந்தவர். இவர்தம் இனத்தைச் சார்ந்த ஏறைக்கோன் என்பவரைப் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

தாயக்கண்ணியார்

சங்க பாடல் புறத்தில் அமைந்த தாபத நிலையைச் சார்ந்தது. கைம்மை நோன்பைக் குறித்து விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

பொன்முடியார்

பொன்முடியார் பாடிய மூன்று பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம் பெறுகின்றன. இவரது பாடல்கள் தமிழர்களின் வீர மரபை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன. ஒவ்வொருவரும் பொறுப்புணர்வுடன் செயல்பட்டு கடமைகளைத் தவறாது ஆற்றினால் சமுதாயம் வளர்ச்சியடையும் என்பது இவரது பாடல் கருத்தாகும். சிறந்த சமுதாயக் கருத்தினைத் தன் பாடல் மூலமாக உலகிற்கு கூறியுள்ளார்.

ஒக்கூர் மாசாத்தியார்

இவர் புறத்தில் ஒரு பாடலை மட்டுமே பாடியுள்ளார். மறக்குடி மங்கையின் செயலைக் கண்டு பாடுவதாக இவரது பாடல் அமைந்துள்ளது. இதே பாடல் பொருளை “லீவ்சி என்ற சீனக் கவிஞன் எழுதிய கட்டளை” (இராம குருநாதன், ப.96) என்னும் கவிதையில் இடம்பெறுகிறது.

பூங்கண் உத்திரையார்

பூங்கண் உத்திரையாரின் பாடல் ஒருதாயின் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. சூழ்நிலையையும் காட்சியையும் ஒருமுகப்படுத்தி உணர்ச்சிப் பொங்கும் வகையில் பாடுவதில் வல்லவர். புறநானூற்றில் 277வது பாடல் ஒன்றினை மட்டுமே பாடியுள்ளார்.

வெண்ணிக் குயத்தியார்

வெண்ணிக் குயத்தியார் பெயர் வரக் காரணம் “மண்பாண்டம் செய்யும் குலத்தில் பிறந்தவர்” (இராம குருநாதன், ப.109) என்ற செய்தி உள்ளது. புறநானூற்றில் கரிகால் சோழனைப் பற்றிய ஒரு பாடலை மட்டுமே பாடியுள்ளார்.

மாதோகத்து நப்பசலையார்

இவர் புறத்தில் ஏழு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். “ஒளவையார் அதியமானிடம் நட்பும் உரிமையும் கொண்டது போல இவர் சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் நட்பு பாராட்டும் பண்பும் மிக்கவர்” (இராம குருநாதன், ப.88). இவர் கிள்ளி வளவனையும் மலையமான் திருமுடிக்காரியையும் போற்றிப்பாடியுள்ளார்.

ஒளவையார்

ஒளவை என்ற சொல்லுக்கு அம்மை, தாய் தவப்பெண் என்னும் பல பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. “பெண்களில் உயர்ந்தவைக் குறிக்கும் சொல்லே ஒளவை ஆகும்” (ஆ. காசி, ப.62) ஒளவை என்ற பெயரில் மூன்று புலவர்கள் இரண்டாமவர் கி.பி. ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். மூன்றாவது ஒளவை 12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என கருதலாம். மூவரும் மூவேந்தராலும் போற்றப் பெற்ற சிறப்பையுடையவரே. இவர் அதியமானின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகத் திகழ்ந்தவர்.

“ஒளவைக் கிழவி நம் கிழவி

அமுதின் இனிய சொற்கிளவி

செவ்வை நெறிகள் பற்பலவும்

தெரியக் காட்டும் பழங்கிழவி” (குழந்தை செல்வம்)

என ஒளவையின் ஆற்றல் மற்றும் அறிவினை கவிமணி புகழ்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விருந்தோம்பல் பண்பு

பொருள் மிக இருந்தால், வேண்டும் அளவு பிறர்க்குக் கொடுத்தும் பொருள் குறைவாக இருந்தால் உடன் கூடியிருந்து உண்ணும் வறுமை உடையவர் உறவினன் ஆகிய தலைவன் எங்கள் பெருமைக்குரிய வேந்தனாகிய அதியமானை,

“கொல்துறை குற்றில மாதோ என்றும்

உண்டாயின் பதம் கொடுத்து

இல்லாயின் கடன் உண்ணும்

இல்லோர் நக்கல் தலைவன்” (புறம். 95)

என்னும் பாடல் வரிகள் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

நட்புடைமை

உயர்ந்த நட்பிற்கு அடையாளமாக அதியமான் மலையில் விளைந்த நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்டு பயன் பெறாமல் அதனை ஒளவைக்குக் கொடுத்தார். ஒளவையும் அதன்பிறகு அடையாளமாக அதியமானிடம் பெற்றுக் கொண்டார். அவ்வாறு நட்பில் சிறந்தவராக ஒளவையார் வாழ்ந்துள்ளார்.

“உடையன் ஆயின் உண்ணவும் வல்லன்;

கடவர் மீதும் இரப்போர்க்கு ஈயும்;

மடவர் மகிழ்துணை நெடுமான் அஞ்சி” (புறம். 315)

என்னும் பாடல் வரிகள் மிகுதியாக இருந்தால் பரிசிலர்க்குத் தந்து மிஞ்சியதைத் தான் உண்பான். குறைவாக இருந்தால் பரிசிலர்க்குத் தந்து தான் உண்ணாதிருப்பான். தான் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவர்க்குத் தருவதைக் காட்டிலும் மிகுதியாகக் கொடுப்பான் அதியமான் நெடுமானஞ்சி. புறநானூற்றுப் பெண்பாற் புலவராகிய ஒளவையார் அன்பின் சிறப்பைக் கூறுகிறார்.

ஒரு நாள் போகலாம். இரண்டு நாள் போகலாம். பலநாள் போகலாம். பலரோடும் தொடர்ந்து போகலாம். முதல் நாள் சென்ற போது அன்பு எவ்வாறு இருந்ததோ அதைப்போன்று பல நாளும் அமையும் என்பதை,

“ஒரு நாள் செல்லலாம்; இருநாள் செல்லலாம்;

பலநாள் பயின்று பலரோடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விரும்பினன் மாதோ” (புறம். 101)

என்னும் பாடல் வரிகள் கூறுகிறது.

கொடை சிறப்பு

சங்க கால புலவர்கள் மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடி பரிசில் பெறுவர். மன்னனும் தங்களால் இயன்ற வரை ஈகை செய்து வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை,

“அவள் திருத்து அடி வாழ்த்தி

வான் அறியல என்பாடுபசி போக்கல்

அண்ணல் யானை வேந்தன்

உண்மையோ அறியல் கான்பு அறியலாரே” (புறம்.390)

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. அதியமான் தன்னிடம் வரும் பொருநரின் பசி துன்பத்தினை மட்டுமன்றி சுற்றத்தாரின் பசியினையும் போக்குவதற்கு ‘செந்நெல் போரொடு நல்கினான்’ என்பதிலிருந்து அவனது கொடைத் தன்மையும் சுற்றம் பேணும் முறையினையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி அதிக செல்வம் உடையவனாயினும் கொடைத் தன்மை உடையவனாவான் என்பதை,

“உடையன் அயின் உண்ணவும் வல்லன்

கடவர் மீது இரப்போர்க்கு ஈயும்

மடவர் மகிழ்துணை நெடுமான் அஞ்சி” (புறம்.320)

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

கைம்மை நிலை

கணவர் இறந்த பின்பு மனைவி கைம்மை ஏற்று கூந்தல் களைதலும் கையில் வளையல் நீக்கி வாழ்வது பழமையினால் வந்த மரபாகும். இதனை,

“பொருளை கொழுநன் மாய்ந்தென பொழுது மறுத்து

இன்னா வைகல் உண்ணும்

ஆல்லிப் படுஉம் புல் ஆயினவே” (புறம்.248)

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் சங்க காலப்பெண்களின் நிலையைக் கூறுகிறது.

கணவன் இறந்த பிறகு உண்ணும் வேளையும் தவறுதலும் இரவு நேரத்தில்

கணவனின்றி அவன் நினைவால் துன்பம் மிகுந்து வருந்துவதும் கைம்மை நிலை ஆயிற்று. கைம்மை மகளிர் தலைமுடி நீக்கி புல்லரிசி உணவுண்டு. வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை,

“எமக்கு எம்

பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பு அற

வள் இதழ் அவிழ்ந்த தாமரை

நன் இரும்பொய்கையும் தீயும் ஒரற்றே” (புறம். 296)

என்னும் பாடல் வரிகள் கணவன் இறந்த பின்பு தீயும் பொய்கை நீரும் ஒன்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

முடிவுரை

சங்க கால பெண்கள் வீரம் நிறைந்துள்ளதாக வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். பெண்கள் வீரத்தையே உயிராகவும் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். குழந்தைகளுக்கு அன்பையையும் வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்த்துள்ளனர். மனித வாழ்வில் இன்ப துன்பம் கலந்து வருவது நியதி. கையறுநிலை என்பதற்கு செயலற்று போதல் என்பது பொருளாகும். அதியமானின் இழப்பைத் தாங்க முடியாமல் ஒளவை பாடிய பாடல் கையறு நிலையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களின் மூலம் தமிழர் பண்பாட்டை அறியமுடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1.] கவிமணி. குழந்தை செல்வம் கவிதை தொகுப்பு. பாரி நிலையம், 1995.
- [2.] காசி, ஆ. ஒளவையாரின் ஆற்றலும் சங்கப் புலவர்களின் மாண்பும். மணிமேகலை பிரசுரம், 2009.
- [3.] குமார், இரா. புறநானூற்றில் பெண்பாற்புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும். நல்நிலம் பதிப்பகம், 2008.
- [4.] குருநாதன், இராம. புறநானூறு ஒரு புதிய பார்வை. வானதி பதிப்பகம், 1997.
- [5.] தமிழண்ணல். இலக்கிய வரலாறு. மீனாட்சி புத்தக நிலையம், 2010.
- [6.] பாலசுப்பிரமணியம், கு. வெ. சங்க இலக்கியம் (தொகுதி 2). நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், 2004.